

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou ve věci

žalobce: V. Q. D. D.

proti

žalovanému: Ministerstvo vnitra ČR, odbor azylové a migrační politiky Praha,
sídlem pošt. schr. 21/OAM, Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 8. 2024, č. j. OAM-1009/BA-BA01-BA06-PS-2024

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Rozhodnutím Ministerstva vnitra České republiky, Odboru azylové a migrační politiky ze dne 1. 8. 2024, č. j. OAM-1009/BA-BA01-BA06-PS-2024 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), byl žalobce zajištěn ve smyslu ustanovení § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „*zákon o azylu*“), přičemž doba zajištění byla stanovena do 16. 12. 2024. Důvodem zajištění žalobce bylo to, že byl rozhodnutím Policie ČR, Krajského ředitelství policie Středočeského kraje, odboru cizinecké policie, oddělení

pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen OPKPE Karlín), č. j. KRPS-196062-28/ČJ-2024-010022-ZZC ze dne 29. 7. 2024 zajištěn podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) a umístěn do Zařízení pro umístění cizinců (dále jen „ZZC“) za účelem realizace správního vyhoštění. Žalobce byl zajištěn z toho důvodu, že dne 28. 7. 2024 byla kontrolována jeho totožnost a bylo zjištěno, že se žalobce nachází v evidenci nežádoucích osob (dále jen „ENO“). S ohledem na zjištěné tak vznikla pochybnost, zda se žalobce na území České republiky nachází oprávněně.

2. V policejním protokolu o výsledku ze dne 28. 7. 2024 žalobce uvedl, že do České republiky přicestoval v roce 2023 bez cestovního dokladu a pobýval zde na různých místech. Do ČR přišel za prací, aby mohl uhradit dluh, který má ve Vietnamu. Dále uvedl, že již v minulosti žádal o udělení mezinárodní ochrany, ale výsledek řízení mu není znám. Uvedl, že nemá v ČR žádné závazky nebo pohledávky, nežije zde nikdo z jeho rodiny a ani nesdílí společnou domácnost s občanem Evropské unie. Naopak ve Vietnamu má manželku a tři děti. Prohlásil, že mu ve Vietnamu nehrozí nebezpečí trestu smrti ani nelidské či ponižující zacházení. Uvedl, však že mu hrozí nebezpečí v souvislosti s jeho zadlužením, ale již nebyl schopen specifikovat jaké. Peníze, které dluží má půjčené od lichváře, není mu však známo, co by mu mohl udělat. Žalobci bylo dne 29. 7. 2024 uloženo rozhodnutí o správním vyhoštění na dobu 4 let dle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3, 4 a 9 zákona o pobytu cizinců. Dne 30. 7. 2024 podal žalobce opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, v níž neuvedl žádné důvody jejího podání.
3. Žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí uvedl, že žalobce na území ČR pobýval nelegálně bez cestovního dokladu od dubna 2024 a následně i bez jakéhokoliv povolení k pobytu. Svého neoprávněného pobytu si byl přitom vědom. Žalobci bylo již dvakrát uloženo rozhodnutí o správním vyhoštění a je veden i v ENO. Žalobce je současně veden i v Schengenském informačním systému (dále jen „SIS“) jako osoba se zákazem vstupu na území schengenského prostoru s platností do 26. 4. 2025. Žalobce neuvedl žádné objektivní překážky bránící mu vycestování zpět do Vietnamu, pouze sdělil, že je tam zadlužen. Na území ČR nemá žádné rodinné vazby, naopak ve vlasti má rodinné příslušníky, včetně manželky a tří dětí. Žalobce v současné době není v ČR nikde hlášen k pobytu. Na území ČR vykonával žalobce nelegálně pracovní aktivity, tedy nerespektoval kromě pobytových pravidel ani pravidla upravující otázku zaměstnanosti cizinců na území ČR. Žalobce uvedl, že je zdravý. O udělení mezinárodní ochrany požádal opakovaně až po zadržení Policií ČR a jeho zajištění za účelem vyhoštění a umístění do ZZC. Z výpovědi žalobce v rámci správního řízení přitom nevyplynulo nic, co by mu v případě, že by měl o podání žádosti skutečný zájem, bránilo v dřívějším podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany v ČR před jeho zadržením a umístěním do ZZC. Z jednání žalobce je tak podle žalovaného zcela zřejmé, že svou opakovanou žádost o mezinárodní ochranu podal toliko ve snaze zmařit nebo znemožnit realizaci vyhoštění, neboť hrozba nuceného návratu do vlasti se po jeho zajištění stala reálnou, a že pokud by k jeho zajištění Policií ČR nedošlo, sám žalobce by tento krok v ČR neučinil. Správní orgán je přesvědčen, že v případě osoby, která palčivě pociťuje potřebu mezinárodní ochrany, k dané možnosti přistoupí bezprostředně poté, co má k tomu příležitost. Žalobce však své podání učinil opakovaně až v souvislosti se svým zajištěním Policií ČR v ZZC, byť tak mohl během svého pobytu na území ČR učinit již dříve, když na území ČR pobývá dle jeho výpovědi již od roku 2023. V případě žalobce má žalovaný na základě výše uvedených skutečností za jednoznačně prokázané, že opakované podání žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany byly motivovány toliko

snahou zmařit nucený návrat do vlasti. Účelem zvláštních opatření není pouze zajistit účast žadatele v řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany, ale především zajištění efektivní kontroly nad průběhem správního řízení o žádosti o mezinárodní ochranu.

4. S ohledem na výše uvedené má žalovaný za prokázané, že existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, případně jej pozdržet. Žalovaný má rovněž za prokázané z postupu žalobce, že jeho propuštěním ze zajištění by byl ohrožen průběh správního řízení ve věci mezinárodní ochrany a s ohledem na absenci jakýchkoliv jeho vazeb v České republice nelze v případě žalobce rozumně předpokládat, že by žalobce své jednání změnil a respektoval by zvláštní opatření dle zákona o azylu, které mu žalovaný uložil. Proto žalovaný shledal naplnění podmínek stanovených ustanovením § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu.
5. Žalovaný se dále zabýval maximální délkou doby, na kterou bude žalobce po dobu řízení ve věci mezinárodní ochrany zajištěn v ZZC. Třebaže správní orgán považuje podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany za účelové, s ohledem na znění zákona o azylu nebude na žádost aplikovat ustanovení § 16 zákona o azylu, týkající se žádostí zjevně nedůvodných – konkrétně § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu. Podle tohoto ustanovení lze zamítnout žádost o mezinárodní ochranu jako zjevně nedůvodnou jediné v případě, že žadatel podal žádost pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání, či je pozdržet. Vzhledem k tomu, že žalobce může v průběhu správního řízení ke své žádosti o mezinárodní ochranu uvést i jiné důvody, nelze v tuto chvíli vyloučit, že jeho žádost bude nezbytně posuzovat standardně podle § 12, § 13, § 14, § 14a i § 14b zákona o azylu. Zároveň však lze v případě žalobce s ohledem na upřednostnění případů žadatelů omezených na svobodě při rozhodování ve věcech mezinárodní ochrany předpokládat ukončení řízení ve věci mezinárodní ochrany ve lhůtě 90 dní, tedy přibližně v polovině zákonem stanovené šestiměsíční lhůty pro vydání rozhodnutí. Proto žalovaný stanovil dobu trvání zajištění žalobce na 90 dní.
6. Žalobce proti napadenému rozhodnutí brojil žalobou, v níž namítal, že odůvodnění je zcela neadekvátní a nezabývá se dostatečně konkrétní situací žalobce. Žalobce upozornil, že žalovaný jakožto správní orgán je povinen ve všech případech zvážit možnost aplikace mírnějšího opatření, před tím, než přistoupí k zajištění cizince. Uvedl, že žádný z důvodů pro zajištění cizince uvedených v § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu přitom sám o sobě nepředstavuje skutečnost, pro kterou by bez dalšího nebylo možné využití zvláštního opatření ve smyslu § 47 zákona o azylu a vždy by bylo cizince bez dalšího zajistit. Žalobce na podporu svých tvrzení odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 6. 2017, č. j. 1 Azs 349/2016-48, ve kterém Nejvyšší správní soud vyslovil názor, že zvláštní opatření podle § 47 zákona o azylu je mírnější alternativou k zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, přičemž zvláštní opatření lze považovat za účinné, pokud jím lze dosáhnout daného konkrétního účelu zajištění mírnějšími prostředky, tj. bez faktického zajištění cizince. Což dle žalobce znamená, že žalovaný má povinnost žadatele o mezinárodní ochranu nezajistit z důvodů vyjmenovaných v § 46 odst. 1, pokud lze téhož účelu dosáhnout mírnějšími prostředky. Žalobce dále uvedl, že zajištění žadatele o mezinárodní ochranu je prostředkem ultima ratio a příslušný správní orgán by měl k jeho realizaci přistoupit až po zhodnocení veškerých relevantních faktorů při současném dodržení zásady proporcionality a zásady subsidiarity. Žalobce též odmítl tvrzení žalovaného, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána jen proto, aby se žalobce vyhnul správnímu vyhoštění a také to, že je účelová, neboť ji žalobce mohl podat

dříve. Žalobce uvedl, že jeho motivací opustit svou vlast byl záměr vyhnout se nepříznivým podmínkám pro život, které poskytuje jeho domovina a za tím účelem odcestoval do České republiky, kde je silná vietnamská komunita a tak jeho záměrem bylo si zde vyřídit povolení k pobytu, aby zde mohl podnikat. V okamžiku, kdy pochopil, že jeho záměr nebude moci realizovat, požádal o mezinárodní ochranu. Žalobce dále uvedl, že o mezinárodní ochranu skutečně stojí a druhou žádost podal až v době svého zajištění pouze z toho důvodu, že se z objektivních důvodů nedozvěděl, že bylo správní řízení o jeho první žádosti ukončeno. Žalobce vyjádřil názor, že s ohledem na to, že se nedozvěděl o výsledku řízení o udělení mezinárodní ochrany, tak po něm nelze spravedlivě požadovat, aby v domnění, že řízení nadále pokračuje, podal další žádost. Žalobce prohlásil, že nechce nikterak ztěžovat postup žalovaného, když sám má na rychlém a bezproblémovém vyřízení jeho žádosti o mezinárodní ochranu zájem. Žalobce soud ujistil, že bude dodržovat zvláštní opatření podle zákona o azylu, pokud mu budou uložena. Současně má za to, že s ohledem na okolnosti jeho případu, se nelze domnívat, že jeho osoba představuje hrozbu pro společnost České republiky či veřejný pořádek a zároveň míra nebezpečí, že bude mařit či ztěžovat správní řízení, je neúměrně nízké tomu, jakým způsobem je zajištěním zasahováno do jeho základních práv a jaká újma je tím žalobci způsobována. S ohledem na právě uvedené, má žalobce za to, že napadené rozhodnutí je v rozporu s principem proporcionality. Žalobce současně argumentoval ekonomii postupu dle § 47 odst. 1 písm. b) zákona o azylu, v případě uložení zvláštního opatření. Žalobce konstatoval, že nelze připustit paušalizované rozhodování ve věcech jednotlivých skupin zajišťování cizinců. Přitom právě napadené rozhodnutí je takovým příkladem, kde je pouze konstatováno, že důvodem k zajištění je to, že se žalobce nacházel na území České republiky nelegálně. Žalobce nicméně připomněl, že zde nepáchal trestnou ani jinou protiprávní činnost. Žalobce se domnívá, že žalovaný porušil nejen základní zásady činnosti správních orgánů uvedené v § 2 odst. 2 a 4, § 3, § 50 odst. 3 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „s. ř.“), čl. 8 Listiny základních práv a svobod a čl. 5 Evropské úmluvy o lidských právech. S ohledem na vše výše uvedené, navrhl žalobce soudu, aby napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k novému projednání.

7. V žalobě žalobce žádal také o přiznání odkladného účinku žalobě. Soud se však tímto návrhem nezabýval z důvodu, že ve věci rozhodl již před uplynutím lhůty pro rozhodnutí o odkladném účinku podle § 73 odst. 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále též „s. ř. s.“). Z toho důvodu považoval rozhodnutí o odkladném účinku za nadbytečné.
8. Žalovaný ve vyjádření k žalobě navrhl její zamítnutí s tím, že žalobce dle jeho zjištění podal žádost o mezinárodní ochranu pouze účelově, s cílem oddálit hrozící vyhoštění ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Žalovaný výše uvedené odůvodnil tím, že žalobce požádal o udělení mezinárodní ochrany až po zadržení Policií ČR. Dále uvedl, že z výpovědí žalobce učiněných v rámci správního řízení nevyplývalo nic, co by žalobci bránilo v dřívějším podání žádosti o mezinárodní ochranu v ČR, pokud by o podání žádosti měl skutečný zájem. Žalovaný uvedl, že existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, nebo jej pozdržet, ačkoliv žalobce mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany již dříve. Žalovaný konstatoval, že žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany opakovaně až v souvislosti se svým zajištěním Policií ČR v ZZC. Žalovaný má za to, že opakovaná žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany byla motivována pouze snahou, zmařit nucený návrat do vlasti. Současně má žalovaný za to, že v případě žalobce je z jeho jednání zřejmé, že existuje nebezpečí, že se bude vyhýbat své povinnosti z území

České republiky vycestovat a bude mařit výkon rozhodnutí o vyhoštění. Žalovaný uvedl, že žalobci bylo již dvakrát uloženo správní vyhoštění a je veden v ENO. Současně žalovaný konstatoval, že z postupu žalobce je zřejmé, že by jeho propuštěním ze zajištění byl ohrožen průběh správního řízení ve věci mezinárodní ochrany, a nelze v jeho případě předpokládat, že by žalobce své chování změnil a respektoval by zvláštní opatření podle zákona o azylu. Žalovaný má za to, že s ohledem na výše uvedené by uplatnění zvláštního opatření podle § 47 zákona o azylu nebylo účinné.

9. Napadený výrok rozhodnutí žalované krajský soud přezkoumal podle § 75 odst. 2 s. ř. s. v mezích žalobních bodů a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
10. Podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu: *„Ministerstvo může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve.“*
11. Zvláštním opatřením se podle § 47 odst. 1 zákona o azylu: *„... rozumí rozhodnutím ministerstva uložená povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany zdržovat se v pobytovém středisku určeném ministerstvem (písm. a), nebo osobně se hlásit ministerstvu v době ministerstvem stanovené (písm. b).“* Podle odst. 2 tohoto ustanovení: *„Ministerstvo může rozhodnout o uložení zvláštního opatření žadateli o udělení mezinárodní ochrany, jestliže nastanou důvody podle § 46a odst. 1 nebo § 73 odst. 3 zákona o azylu, ale je důvodné se domnívat, že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení účasti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v řízení ve věci mezinárodní ochrany.“*
12. V projednávané věci žalovaný postupoval podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu a žalobce zajistil proto, že žádosti o udělení mezinárodní ochrany byly podány v zařízení pro zajištění cizinců a existovaly oprávněné důvody domnívat se, že tyto žádosti podal pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, ačkoliv mohl žalobce požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve. Tento závěr dle soudu vyplývá především ze skutečnosti, že žalobce v ČR pobýval (a dokonce i pracoval) nelegálně od roku 2023. Žalobce po celou dobu pobytu na území České republiky neučinil žádný krok k legalizaci pobytu, např. prostřednictvím žádosti o mezinárodní ochranu, dokud nebyl zajištěn za účelem vyhoštění. Žalobce současně neuvedl nic, co by mu v dřívějším podání žádosti bránilo. Naopak přirozenou reakcí člověka prchajícího před specifickým druhem nebezpečí je úsilí takto ohroženého jedince domoci se jistého útočiště, jakmile se ocitne mimo dosah této k úniku stimulující hrozby. Členské státy EU ve shodě sdílí lidskoprávní étos, který artikuluje Listina základních práv EU coby součást unijního primárního práva. Hledá-li tedy občan třetího státu ochranu před formami útlaču podle § 12 zákona o azylu, má tak učinit bezprostředně po vstupu na území prvního členského státu EU, a to žádostí o mezinárodní ochranu adresovanou jeho správnímu orgánu. Jinak zavdává příčinu k seriózním úvahám stran jiných motivů k podání dotčené žádosti, než jsou ty motivy, jež kvituje pododvětví azylového práva. Současně soud uvádí, že žalobce je veden v ENO s platností do 25. 4. 2025, neboť mu dne 24. 5. 2023, č. j. KRPA-180811-34/ČJ-2023-000022 bylo útvarem Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy, Odborem cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly pátrání a eskort, rozhodnutí o správním vyhoštění

dle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 a 4 zákona o pobytu cizinců na 1 rok. Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 6. 6. 2023, vykonatelným se stalo dne 25. 4. 2024, kdy uplynula lhůta pro vycestování po pravomocně ukončeném řízení o udělení mezinárodní ochrany, o kterou žalobce požádal dne 31. 5. 2023. Dne 25. 3. 2024 nabylo právní moci rozhodnutí Krajského soudu v Plzni o zamítnutí žaloby žalobce proti rozhodnutí žalovaného o nepřiznání mezinárodní ochrany. Následně začala žalobci běžet lhůta pro vycestování v délce 30 dnů. Žalobce však z území České republiky ve lhůtě k tomu stanovené nevycestoval – tedy neoprávněně mařil výkon správního rozhodnutí a současně na území ČR pobýval bez platného cestovního dokladu. V důsledku uvedeného byl žalobce dne 28. 7. 2024 zajištěn. S ohledem na právě uvedené tak není možné přisvědčit žalobní námitce žalobce, že nebylo nutné přistoupit k jeho zajištění, když nepředstavuje žádné nebezpečí pro veřejný pořádek a současně nepáchá žádnou trestnou činnost. Z výše uvedeného je zřejmé, že tomu tak není a tím, že žalobce nerespektoval jemu uložený správní trest vyhoštění, dopustil se maření výkonu správního rozhodnutí, čímž přinejmenším ohrozil bezpečnost a veřejný pořádek na území ČR.

13. Nejvyšší správní soud (dále jen „NSS“) vydal usnesení ze dne 28. 6. 2017, č. j. 4 Azs 73/2017-29 s následným argumentačním jádrem: *„V této souvislosti je třeba připomenout, že v právu Evropské unie platí i nadále zásada vzájemné důvěry, jakkoliv otřesená v důsledku migrační krize.“* Čemuž na úrovni unijní judikatury v agendě azylového, potažmo cizineckého, práva věnoval entrée rozsudek Soudního dvora EU ze dne 21. 12. 2011, ve spojených věcech sp. zn. C-411/10 a C-493/10: *„Z přezkumu předpisů tvořících společný evropský azylový systém vyplývá, že tento systém byl koncipován v kontextu umožňujícím předpokládat, že všechny státy, které se na něm podílejí, ať jde o členské státy nebo třetí státy, dodržují základní práva, včetně práv, jejichž základem je Ženevská úmluva a protokol z roku 1967, jakož i EÚLP, a že si členské státy mohou v tomto ohledu vzájemně důvěřovat.“* Vzhledem k odkazované zásadě vzájemné důvěry mezi členskými státy EU žalovanému, stejně jako státní správě ČR en bloc, přináleží povinnost důvěry v plnou realizaci unijních právních standardů pod jurisdikcí každého z členských států EU, k níž jakožto podmnožinu nutno vztáhnout povinnost důvěry v pomoc skýtanou paušálně osobám s azylově relevantním příběhem. Spatřováno nastíněným prizmatem, shledává soud právně souladnou dikci napadeného rozhodnutí o tom, že azylová žádost: *„... byla podána pouze s cílem vyhnout se brozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl žadatel požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve...“* Možnost tzv. standardního posouzení žalobcovy azylové žádosti ve vazbě k otázce zajištění, resp. zvláštních opatření žalovaný s ohledem na judikaturu NSS dostatečně zdůvodnil v napadeném rozhodnutí správně zejména tím, že žalobce v průběhu azylového řízení může uvádět i jakékoli jiné důvody, které budou posuzovány podle § 12, §13, §14, § 14a a § 14b. Soud k tomu pouze dodává, že o azylové žádosti se rozhoduje ve zvláštním řízení, u něhož dopředu nelze vyloučit zjištění azylově relevantních informací správním orgánem. Pro potřeby řízení o zajištění je azylová žádost posuzována především podle výchozího kontextu, jež představuje zejména to, za jakých okolností žadatel o mezinárodní ochranu požádal. V případě žalobce až po svém zajištění, jakkoliv možnost k tomuto měl již dříve.
14. Ze shora uvedených důvodů by podle názoru soudu nebylo uplatnění zvláštního opatření účinné. O neúčinnosti zvláštního opatření svědčí v případě žalobce skutečnosti, že porušoval právní předpisy ČR, poněvadž mařil výkon správního vyhoštění, když na území ČR pobýval nelegálně a současně bez cestovního dokladu. Žalovaný tudíž dospěl podle

názoru soudu ke správnému závěru, že z jednání žalobce bylo zřejmé, že v jeho případě existuje nebezpečí, že se bude i nadále vyhýbat svým povinnostem a bude nadále porušovat právní předpisy, a tak jak průběh azylového řízení, tak případnou realizaci správního vyhoštění opětovně mařit. Žalovaný správní orgán uvedl ve svém rozhodnutí podstatné skutečnosti vyplývající ze správního řízení, jež odůvodňovaly neuplatnění zvláštního opatření podle § 47 zákona o azylu (str. 2-4 napadeného rozhodnutí). Žalovaný se dostatečným a přezkoumatelným způsobem vypořádal s nemožností uložení zvláštního opatření ve smyslu § 47 zákona o azylu. Dospěl k závěru, že by uplatnění zvláštního opatření podle § 47 zákona o azylu nebylo účinné, protože žalobce porušoval zákony ČR a existuje riziko, že v tomto přístupu bude pokračovat. Pod tíhou výše předložených faktorů shledal žalovaný naplnění podmínek stanovených v § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Žalovaný se vypořádal s individuálními okolnostmi případu žalobce, přičemž zdejší soud se s jeho závěry zcela ztotožnil. Kauza žalobce, který nerespektoval právní řád ČR, vede soud k jednoznačnému závěru o existenci důvodné obavy, že žalobce nebude své právní povinnosti dodržovat ani v budoucnu. Tento závěr jen potvrzuje žalobcovo předchozí chování, proto nebude mít ani zájem dobrovolně přistoupit na spolupráci s českými správními orgány. Ta totiž může vyústit v žalobcovo správní vyhoštění. S ohledem na shora uvedené nebylo možné mírnější opatření ve smyslu § 47 zákona o azylu použít, protože zajištění žalobce bylo zcela namístě a v souladu se zákonem.

15. Zdejší soud v této souvislosti zároveň odkazuje na rozsudek NSS ze dne 10. 10. 2016, č. j. 7 Azs 185/2016 – 23, jenž říká: „*Volba mírnějších opatření než je zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany, mezi něž lze řadit zmíněné zvláštní opatření, je vázána na předpoklad, že žadatel bude se státními orgány spolupracovat při realizaci tohoto opatření a že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení jeho účasti v řízení ve věci mezinárodní ochrany. Pokud zde existují skutečnosti nasvědčující tomu, že by žadatel správní řízení mařil, nelze přistoupit ke zvláštnímu opatření.*“ S ohledem na výše vyřčené nezbyvá soudu než konstatovat, že žalobce již správní řízení mařil, když mu byl uložen správní trest vyhoštění a žalobce i přesto setrval na území ČR až do svého zajištění dne 28. 7. 2024.
16. Žalobcem odkazovaný rozsudek NSS ze dne 28. 6. 2017, č. j. 1 Azs 349/2016-48 zahrnuje též právní větu ve znění: „*Při posouzení účinnosti zvláštních opatření podle § 47 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, nelze odhlížet od důvodu zajištění a od toho, zda by uložením pouze zvláštního opatření nebyl zmařen cíl, k němuž by jinak zajištění směřovalo. Je proto namístě zohlednit pobytovou historii žadatele o mezinárodní ochranu, včetně případného maření předchozích rozhodnutí o správním vyhoštění.*“ Pobytovou historii žalobce a s ní související potenciální rizika žalovaný zohlednil.
17. Z uvedených důvodů soud žalobu zamítl podle ustanovení § 78 odst. 7 s ř. s.
18. Žalobce neměl ve věci úspěch a úspěšnému žalovanému nevznikly náklady nad rámec běžné úřední činnosti. Žádný z účastníků tak nemá právo na náhradu nákladů řízení (podle ustanovení § 60 odst. 1 věta první s. ř. s.)

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. Jestliže kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy

stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost. (§ 12 odst. 1, § 102, § 104a, § 106 odst. 2 a 4 s. ř. s.).

Plzeň 27. srpna 2024

Mgr. Jana Komínková v.r.
samosoudkyně